

LIBRIS

Elena Danaan

We know

books

UN DAR DE LA STELE

**Contacte extraterestre și
ghidul speciilor de extraterestri**

Traducere de Ana Maria Scarlat

PRESTIGE

București - 2026

Mulțumiri	7
PARTEA I - POVESTEA MEA	11
Introducere	13
Amintirea... ..	16
Regăsirea	42
PARTEA A II-A - RASELE DE EXTRATEREȘTRI	79
Introducere	81
Rasele de extraterestri	84
Greys	307
Hibridi și alte specii	311
Contactul din 1954	313
Tratatul Greada	313
Grupuri extraterestre	315
Baze subacvatice	328
PARTEA A III-A - MESAJELE	329
Harta stelară a civilizațiilor extraterestre	331
Navigația navei spațiale	346
Sângele extraterestru	349
Păstrează-ți speranța	351
Alianțe pământene	353

lubește-ți dușmanul	354
Trezirea / Haos și confuzie	355
Ashtar	356
Virusul fricii	357
Religia extraterestrilor / Pământeni în spațiu	359
Despre răpirile malefice	360
Despre răpirile binevoitoare	361
Un secret	362
Strângeți-vă mizeriile	363
Creaturi eterice	364
Cheia victoriei	365
Mâncare	365
Respectați solul care vă susține	366
Învățarea	367
Suntem frați	368
Bunul-simț	369
Uniți-vă	369
Portaluri	369
Iubirea	370
Acasă	372
Sursa / Ce rămâne	373
O viziune	373
Recipientul luminii	375
Darul de la stele	385
Rasele de extraterestri, constelațiile și locurile în ordine alfabetică	393

De când mă știu, am putut să văd entități și fantome, am avut percepții, viziuni, am putut să aud ce alții nu puteau. Am moștenit aceste talente de la bunica maternă, la rândul ei un medium talentat. În loc să aducă entuziasm în viața mea, aceste daruri m-au făcut să fiu un copil solitar. Imediat ce am încercat să le spun colegilor mei de la școală despre aceste abilități speciale, am fost batjocorită și agresată. Am înțeles că eram diferită de ceilalți copii. Îmi amintesc că îmi petreceam nopți întregi uitându-mă la cer până mă cuprindea epuizarea, atrasă ca un magnet de Centura lui Orion și de Pleiade. Ah, Pleiadele... Întotdeauna am simțit o nostalgie profundă, inexplicabilă în inima și în sufletul meu de fiecare dată când priveam un grup de stele de deasupra capului meu. Atât de departe și misterioase, și totuși atât de aproape. Era ceva ce mă fascina, mă hipnotiza și aproape că mă obseda, ca o legătură dincolo de spațiu. De ce? De ce îmi doream să fiu acolo? De ce eram convinsă că cineva, acolo, în această mică și strălucitoare trăsură celestă, se gândea la mine?

Înainte să plece din acest plan al existenței, bunica mea mi-a spus ceva ce am uitat sau pur și simplu am negat. Mi-a spus că, ani întregi, putea să mă audă în pat, noaptea, atât când eram copil, cât și când eram adolescentă, vorbind în șoaptă și rugându-mă cu disperare. Știa că fereastra mea era deschisă dat fiind curentul de aer care trecea pe sub ușă. Mi-a spus că repetam asta constant (mi-a dat fiori), în fiecare... noapte:

*Vino, vino înapoi, te rog și ia-mă cu tine la stele! De ce nu-mi răspunzi?
Mi-e dor de tine! Te rog, vino înapoi, ia-mă acasă!*

Și „visele”... atât de vii, atât de reale... Întotdeauna cu aceleași ființe și, în special, un bărbat blond, înalt, într-un costum albastru strălucitor, cu ochi albaștri ciudați, puțin mai mari decât în mod normal, ce încerca mereu să comunice cu mine. Era nemaipomenit de frumos și radia multă iubire. Ani

Întregi am crezut că era un înger. Fusese în fundalul vieții mele de când eram mică și părea să aibă mare grijă de mine. Întotdeauna m-am simțit atrasă de acest bărbat ciudat și frumos, despre care știam că nu aparține acestei lumi.

În același timp, aveam amintiri traumatizante ce implicau instrumente medicale și creaturi Grey îngrozitoare cu ochi mari negri și sticloși. Da, îmi aminteam și de ei... Scurte reapariții în mijlocul unui coșmar sau chiar și atunci când stăteam pe scaunul dentistului, sfâșiată irațional de groază atunci când turbina dentară se pornea. Zgomotul și forma instrumentelor răsunau în creierul meu, semnalând alarma de pericol, prejudiciu și durere, iar singura cale prin care subconștientul meu îmi permitea să-l las pe dentist să-și facă treaba era să mă conving că nu o să fiu rănită. Ca să fac asta, corpul meu își amintea în mod ciudat... că trebuia să-mi încrucișez picioarele strâns și să-mi țin gleznele apăsate una peste alta ca nimic să nu se poată strecura printre ele. Doar în poziția asta puteam să am încredere. Nu era o reacție normală, bineînțeles, și cu siguranță nu aveam niciun motiv să asociez freza dentistului cu a-mi strânge picioarele. Pe măsură ce capul rotativ zgomotos se apropia de fața mea, viziunea brutală a unor creaturi înspăimântătoare ce țineau instrumente chirurgicale asemănătoare îmi apărea în minte. Dar cu toate că amintirile mi-au fost șterse, sistemul nervos își amintește, în special când protejează corpul de semnalul de pericol sau de durere.

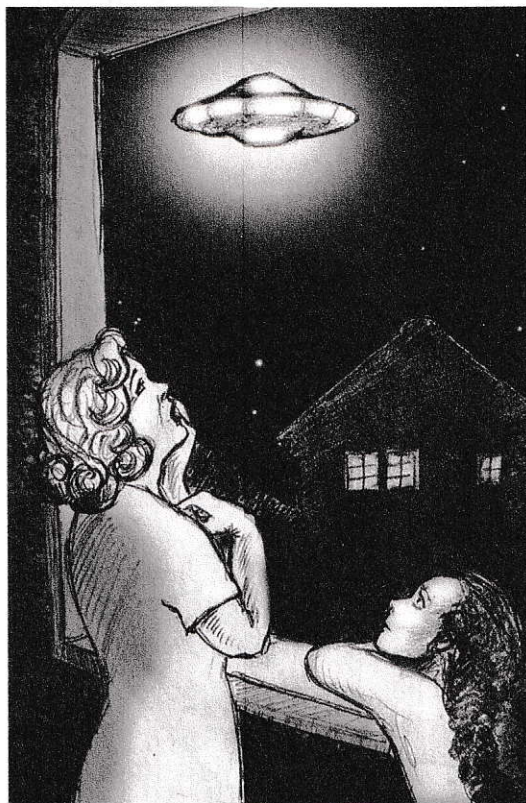
Cea mai timpurie amintire legată de răpirile extraterestrelor e din perioada în care eram un copil mic. Într-o seară, în timp ce bunica îmi citea povești, m-a lovit viziunea unui bărbat mic Grey, cu un cap mare chel și ochi mari negri, ce ieșea din peretele din spatele ei. Pe când am izbucnit în lacrimi, el a dispărut, având pe chip o expresie de părere de rău.

Mai târziu în acea noapte, când toată lumea dormea, m-am trezit îngrozită. Corpul meu era ridicat în aer de o forță invizibilă.

Am fost îngrozită, plutind deasupra patului, fără să pot să scot vreun cuvânt, corpul meu mic fiind amorțit și paralizat. Apoi, o lumină orbitoare a apărut în cameră și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că se făcuse dimineață. Cădeam pe spate în pat și am auzit-o pe bunica urcând scările din cauza plânsetelor mele. Lipsea foarte mult timp! Ce se întâmplase între momentul în care am fost ridicată din patul meu și momentul în care m-am întors, de dimineață? A fost terifiant. La vremea respectivă, nu puteam să mă exprim prin cuvinte, iar această experiență nefericită a căzut în tărâmurile negării inconștiente.

Toată viața am ținut evidența experiențelor mele într-o agendă secretă, însoțite de desenele mele. Recent, mi-am descoperit și cartea de sănătate de când eram mică (pe vremuri nu era nimic computerizat). Conține notițe scrise și este ștampilată de medicul de familie chiar în data exactă în care îmi amintesc că a avut loc următoarea răpire. Aceasta a fost marea traumă misterioasă care mi-a dirijat viața într-o nouă dimensiune:

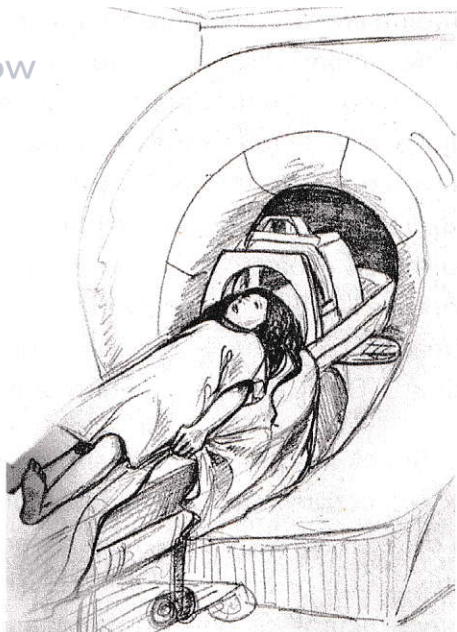
Iunie 1979. Aveam nouă ani. Eu, bunica și sora mea mai mică admiram luna de la fereastra dormitorului meu, când am fost surprinse de imaginea unui OZN plutind pe deasupra clădirilor învecinate, apropiindu-se foarte mult de noi. Avea o formă discoidală, cu o ușoară umflătură dedesubt și un dom deasupra și strălucea într-o lumină portocalie intensă. Aveam senzația intensă că se uita la noi, deși nu puteam să ne explicăm de ce. Cu toate că mi se părea incredibil de frumos și fermecător, habar n-aveam ce

anume era. Spre uimirea mea, bunica mi-a explicat că era o navă dintr-o altă lume, venind dintr-un loc foarte îndepărtat, de acolo sus, din stele. Acesta era un concept nou pentru mine la acea vârstă fragedă, și am fost complet uluită. Bunica mi-a spus că, atunci când era tânără, văzuse una dintre aceste nave coborând din cer. A spus că s-a pornit un vânt și că a fost orbită de razele strălucitoare de lumină ce veneau din direcția navei. Avea aceeași formă ca aceasta, dar lumina nu era portocalie; nava era metalică și avea ferestre vizibile. Următoarea ei amintire era că stătea întinsă pe pământ, crezând că leșinase. N-a îndrăznit niciodată să vorbească despre asta cu cineva. Deci, evident, nu eram prima din familie!

Și iată-ne, privind nava și fiind privite la rândul nostru de ea. A fost cu adevărat fascinant. Dintr-odată, culoarea s-a schimbat, strălucind până când a devenit aproape albă, apoi a trecut din nou la galben, portocaliu, roșu-închis... Bunica a spus: „Oh, uite, își schimbă culoarea pentru că urmează să plece, acum!” Și avea dreptate; a țâșnit într-un zigzag brutal și a dispărut în neant! În ziua următoare, în ziarele locale, a apărut un articol despre prezența unui OZN în zonă. Cu ajutorul cercetărilor mele recente, am descoperit că zona era într-adevăr vizitată des de OZN-uri, de multă vreme. Dar, pentru mine, povestea nu se oprește aici. Acesta a fost doar începutul...

În dimineața următoare, m-am trezit cu o durere mare în abdomen și cu senzația unui pat ud. Am tras cearșafurile și am țipat îngrozită: patul era plin de sânge care curgea din abdomenul meu! M-am ridicat, tremurând și suspinând. Am găsit-o pe mama în baie, iar ea s-a albit când m-a văzut, mai ales că aveam sânge și pe picioare. Am izbucnit în lacrimi, strigând tare că o să mor. Aveam nouă ani... Nimeni nu anticipase să-mi vorbească despre menstruație, ce reprezenta singura explicație rațională.

Am găsit-o pe bunica plângând într-un colț din bucătărie, tremurând, cu chipul acoperit în palme. De ce? Știa ceva? Își amintea lucruri prin care trecuse ea însăși, ceva ascuns adânc în amintirile inimaginabile? Doctorul de familie a venit și îmi amintesc cum îmi examina încheieturile mâinilor cu o expresie perplexă. Pe fiecare încheietură era un triunghi mov alcătuit din puncte mici, asemenea urmelor proaspete lăsate de ace. Le-a examinat multă vreme și a concluzionat că era probabil rubeolă. Acest diagnostic este scris de mâna lui în cartea mea de sănătate cu un semn de întrebare în dreptul lui. Încă îmi amintesc expresia nedumerită și faptul că mama aștepta nerăbdătoare un răspuns. Orice răspuns ar fi fost bun, așa că el i l-a oferit pe acesta.

Deoarece sângerarea vaginală a continuat, am fost spitalizată două luni, timp în care menstruația mi-a fost provocată prematur. Îmi amintesc că țipam ca un porc dus la tăiere de fiecare dată când medicii mă atingeau. Aici a început groaza mea față de dentiști, precum și durerile de cap misterioase, generate de un locușor precis din craniu. Luni întregi mi s-au făcut teste și scanări medicale, însă fără vreun succes. Puteam să simt clar că ceva îmi fusese introdus în craniu, dar pe rezultatele ecografiilor nu apărea nimic; toți specialiștii erau nedumeriți. Acest loc m-a durut toată viața, chiar și în prezent (nu pot să-mi pieptăn părul în dreptul lui). Acum știu unde este implantul extraterestrilor.

În același an, am avut o altă experiență, după ce m-am întors din spital și starea de sănătate începea să se îmbunătățească. Noua experiență a avut o natură diferită și stranie. Într-o noapte, m-am trezit cu senzația intensă că era cineva în cameră și că în aer era o vibrație necunoscută, abia perceptibilă. Dintr-odată, o rază de lumină albastră s-a revărsat din tavan și am simțit că sunt ridicată deasupra corpului meu într-o lumină albastră, clară. Am plutit prin structura clădirii, spre cerul înnoțat al nopții. Tulburător a fost faptul că eram conștientă că trupul meu fizic era în pat, acolo jos, pe pământ. Putem să mă văd translucidă în timpul acestei călătorii. Să observ că trupul meu era luminos pe margini și ușor translucid, dar fizic, atunci când îmi strângeam brațul era deopotrivă interesant și tulburător. Nu simțeam nimic sub picioare. Mi se părea că pur și simplu... Pășeam pe nori sub un cer magnific înstelat.

Nu simțeam că îmi intra aer în plămâni, cu toate că respiram, dar simțeam o adiere blândă care îmi mângâia părul lung. Era liniște...

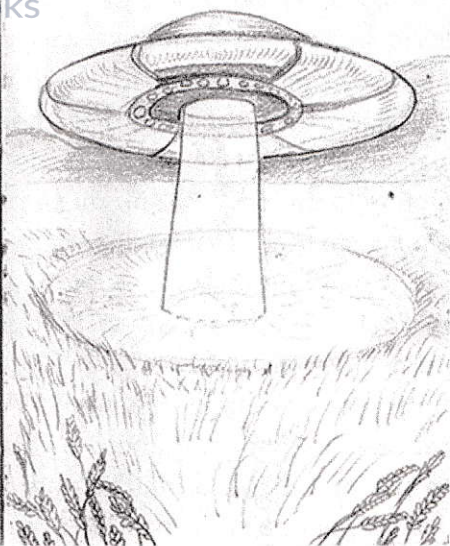
O liniște ciudată, de parcă aveam vată în urechi. Viziunea din fața mea m-a uluit, dar nu m-a speriat: o navă spațială discoidală de metal... Un bărbat înalt îmbrăcat în alb a apărut în fața mea, coborând pe rampa navei. Era magnific. În acel moment am crezut că era un înger, în ciuda faptului că nu avea aripi. Pielea lui era palidă, avea păr blond ondulat și ochi albaștri mult mai mari decât e normal, cu o scânteie metalică stranie. Prezența lui emana o senzație profundă de protecție, de parcă știam instinctiv că eram în siguranță cu el, și că nimic rău nu mi se putea întâmpla. Mi s-a părut neașteptat de familiar, cu toate că îl întâlneam pentru prima dată. Mi-a zâmbit cu o blândețe frumoasă și grațioasă, apoi mi-a spus că trebuie să trăiesc o perioadă determinată pe Pământ ca să îndeplinesc o misiune. După ce mi-a spus aceste cuvinte misterioase, m-a invitat pe marginea norilor, unde puteam să-mi văd orașul natal de deasupra. Această viziune m-a înspăimântat. L-am apucat de talie și am strigat că nu voiam să mă întorc, dar el s-a uitat la mine serios și a pus blând o mână pe fruntea mea. Un val de energie caldă s-a revărsat din palma lui și, în ciuda opunerii mele, m-a cuprins o amețeală. Am căzut pe spate foarte repede și am aterizat în corpul meu ca un burete ud. Asta a fost prima amintire a unei călătorii astrale și a... lui.

În vara anului 1980, într-o vacanță în Alpii francezi cu familia, am fost trezită într-o noapte de sunetul unui motor din fața casei și de lumini intense ce treceau prin draperii; parcă era o rampă orizontală ce cobora din cer. Mama și bunica s-au trezit, la fel de îngrozite, și m-au găsit în mijlocul bucătăriei, holbându-mă pe fereastră. Fix în clipa aceea, rampa de lumină strălucitoare s-a ridicat și a dispărut vertical dintr-odată. Îmi amintesc că mama a alergat spre telefon ca să anunțe poliția și bunica, liniștită și calmă, a mers spre fereastră cu un zâmbet misterios pe care a încercat să-l ascundă de mine. Simplul fapt că ea era atât de calmă mi-a liniștit tensiunile din corp. Dar în capul meu încă răsuna o întrebare: „Cum am ajuns în bucătărie?”

În dimineața următoare, m-au trezit vocile unor bărbați agitați care se certau afară. Grăbindu-mă la ușa de la intrare, am observat o mașină de poliție parcată în fața casei și pe fermierul de alături, vizibil nervos, discutând cu poliștii. Mai era încă un vehicul, bleumarin, parcat în apropiere de câmpul de grâu din spatele casei. Vedeam de pe veranda pe care stăteam cum câțiva bărbați în diferite uniforme, care aparent nu făceau parte din forțele poliției, făceau poze și măsurători în câmp. Perimetrul fusese îngrădit cu o bandă de siguranță, de culorile roșu și alb.

We know books

A fost o situație foarte ciudată! Când toată lumea a plecat, m-am dus să mă întâlnesc cu prietenul meu Eric, fiul fermierului, un băiat de vârsta mea. El mi-a explicat cum tatăl lui era furios pentru că era convins că tractorul vecinului îi masacraseră culturile din dușmănie, pe timpul nopții. Amândoi am fost de acord că nu avea sens, nu doar pentru că era o prostie, ci pentru că amândoi văzusem, de la ferestrele noastre, luminile puternice pulsatile retrăgându-se în sus, spre cer! Am hotărât apoi să mergem și să ne uităm discret la câmp, în ciuda interdicțiilor și avertismentelor... Ne-am strecurat pe sub banda de siguranță și ne-am croit drumul prin grâu, care era destul de înalt pentru înălțimea noastră în acea vară târzie. Ne-am oprit uimiți, când am dat de un spațiu gol neașteptat. Grâul fusese strivit în formă discoidală, iar cel mai incredibil lucru a fost că toate tulpinile au fost culcate impecabil la pământ după un tipar în spirală. Am stat acolo, tăcuți, câteva minute, pentru că rămăsesem fără cuvinte înainte să putem să ne exprimăm emoțiile.

Luminile pe care le văzusem cu o noapte înainte fuseseră cele ale unei nave care venise din cer. Eram destul de siguri de acest lucru pentru că acolo nu era nicio cărare, nicio urmă de tractor, nimic care să lege urma discoidală de culturi. A fost unul dintre acele momente în viață, când adevărurile profunde te lovesc în însăși esența ta și îți zguduie întreaga ființă pentru totdeauna: „Nu suntem singuri în univers”.

Știu sigur că cercurile în culturi sunt făcute în mare parte de oameni, dar o parte mică dintre ele sunt realizate de entități interdimensionale cu ajutorul undelor sonore. Bineînțeles, nu știam nimic despre asta la momentul respectiv. Totuși, acesta nu era un cerc în culturi; era urma lăsată de un OZN. Strigătele distante ale unui om foarte nervos ne-au scos din transa în care căzusem. Tatăl băiatului ne văzuse intrând pe câmp și ne striga că poliția a interzis accesul tuturor, până când vin alți oameni să facă alte poze. Ne-am conformat și am părăsit locul, însă cu mare regret. Ce ne ținea acolo, simțindu-ne nostalgici și dornici de a rămâne în această ciudată amprentă magnetică? Simțeam că această urmă lăsată în grâu era mai mult decât părea; de parcă era... ca un fel de portal spre o ieșire improbabilă din lumea asta. O navă, de pe altă planetă, realizată cu o tehnologie extraordinară, doar ce aterizase aici, cu o seară în urmă. Atât de aproape, atât de departe...

Mai târziu în acea zi, am cunoscut o fată de vârsta noastră care locuia la o fermă din apropiere, și care, foarte speriată, ne-a spus că și ea văzuse un OZN care a aterizat în câmp noaptea trecută, și că văzuse și niște oameni înalți, strălucitori ieșind din el. Altceva nu ne-a mai spus; tremura de groază în timp ce vorbea.

Următoarea mea amintire e din aprilie 1983 în Marseille, când aveam 13 ani. M-am trezit într-o noapte, m-am ridicat în șezut în pat, cu fața spre perete, transpirată și fără răsuflare, cu inima bătându-mi nebunește. Am văzut ceva ce semăna cu un ecran în perete, plin cu imagini ale unui peisaj ciudat, un deal spre care oamenii alergau grăbiți, iar nave spațiale roșii coborau din cer ca să-i salveze. Apoi, o frumoasă femeie extraterestră a apărut foarte vie în peretele din fața mea. Avea o piele albă moale, ochi mari verzi, buze rozalii, păr blond drept și părea foarte serioasă. Purta o uniformă strâmtă albastră care sclipea și o curea metalică aurie cu mici dispozitive atașate de ea. După această experiență, am desenat acest portret, dar n-am putut să deschid agenda până de curând, nu puteam să mă uit la el pentru că desenul mă îngrozea. Întotdeauna am știut, în subconștient, că dacă mă uitam la el, urma să deschid o ușă pe care preferam să o ignor.

Mi-a spus: „Găsește-l pe profesorul Jenkins din Ohio!” Apoi, dintr-odată, în spatele ei, am văzut că parcă zburam deasupra unui peisaj pustiu, cu o serie de clădiri. (Ulterior, în cercetările mele, am descoperit că era vorba despre Zona 51, care nu e în Ohio, dar așteaptă să vezi ce urmează...) Vocea